

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3267/2021. (VII. 7.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Gfv.VII.30.050/2020/11. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője (dr. Hegymegi-Barakonyi Zoltán ügyvéd) útján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a Kúria Gfv.VII.30.050/2020/11. számú ítéletének a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.197/2019/9/II. számú jogerős ítéletére kiterjedő hatályú alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mert azok véleménye szerint sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, I. cikk (4) bekezdését, 28. cikkét, XIII. cikk (2) bekezdését, XV. cikk (2) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését.
- [3] 1.1. A bíróságok által megállapított tényállás szerint az adós az indítványozónál (alapügy felperese) vezetett bankszámlájáról 2002-ben, majd 2003-ban mindösszesen 6 000 000 euró összegben teljesített átutalást az alperes bankszámlájára. Az utalásokra hosszú lejáratú kölcsön jogcímén került sor. Az adós az alperessel kötött kölcsönszerződést 2015. december 30-án kelt felmondással megszüntette és felszólította az alperest a folyósított kölcsönösszeg visszafizetésére.
- [4] A Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.045/2012/5. számú jogerős ítéletében 521 876 712 Ft és járuléki felperes részére törtető megfizetésére kötelezte az adóst. A felperes a követelés behajtására végrehajtási eljárást kezdeményezett. A végrehajtó az előtte folyó eljárásban az adósnak az alperessel szemben fennálló követeléséből 2013. március 7-én 4 071 802 eurót kártérítés címén lefoglalt, egyúttal nyilatkozattételre hívta fel az alperest.
- [5] A végrehajtó felhívását követően az alperes úgy nyilatkozott, hogy a követelést nem ismeri el.
- [6] A K. A. és társai ellen indult büntetőügyben meghozott jogerős ítélet (Fővárosi Törvényszék 12.B.794/2010/828., Fővárosi Ítéltábla 8.Bf.392/2016/113.) az adós teljes vagyonára vagyonekobbzást rendelt el. A másodfokú bíróság 2017. március 22-ei ítéletével az alperessel szemben mellőzte a vagyonekobbzás elrendelését, egyúttal az esetében elrendelt zár alá vételt feloldotta, amennyiben a pénzeszköz feletti rendelkezési jogot magának követelő személy, magánfél nem igazolja 60 napon belül követelése érvényesítésére polgári eljárás megindítását.
- [7] A Magyar Állam – az adós vonatkozásában jogerősen elrendelt vagyonekobbzás jogosultjaként, az alperessel szembeni bünygyi zárlat fenntartására – a Fővárosi Törvényszéken 12.G.44.169/2017. számon kezdeményezett perben kérte az alperes marasztalását az adóssal kötött kölcsönszerződés alapján. Az elsőfokú bíróság ítéletét, amellyel kötelezte az alperest a Magyar Állam felé 6 000 000 euró és járuléki megfizetésére, másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a 10.Gf.40502/2018/18. számú ítéletével helybenhagyta. A Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott Gfv.VII.30.139/2019/9. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [8] A felperes keresetében – elsődlegesen hosszú lejáratú kölcsön, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás címén – kérte a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 385. §-a, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 113. §-a alapján az alperes kötelezését 4 071 802 euró és járuléki összegben lefoglalt követelés megfizetésére. Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.
- [9] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek az adós ellen 170.V.2396/2012. ügyszámon folyamatban lévő végrehajtási eljárásban a végrehajtó megjelölt letéti számlájára 4 071 802 eurót és járulékait. Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság

ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította. A másodfokú ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be.

- [10] A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt a megjelölt okokból nem találta jogszabálysértőnek. Megalapozatlanul hivatkozott a felperes a régi Pp. 163. § (3) bekezdésének, 253. § (3) bekezdésének megsértésére az ügyben, amelyekre alapítottnan a perorvoslati kérelem – a régi Pp. 275. § (3) bekezdésében foglalt korlátozó rendelkezés miatt – egyedül akkor vezetett volna eredményre, amennyiben az eljárási szabálysértés lényeges kihatással bír az ügy érdemi elbírálására. A fellebbezés teljes átszarmaztató hatályú perorvoslat jellegéből, továbbá abból következően, hogy a bíróság hivatalból is köteles vizsgálni a felperes keresetességi jogát, az ügyben másodfokon eljáró bíróság a régi Pp. 253. § (2) bekezdésének megfelelően mérlegelte felül a büntetőeljárársban elrendelt vagyonek Kobzás már első fokon is ismert tényét, jogszabálysértés nélkül értékelte továbbá az előkérdésnek tekintett per eredményét érdemi döntésének meghozatalakor. A másodfokú eljárás irataiból megállapíthatóan az ítélőtábla a Magyar Állam hozzá intézett 2018. augusztus 31-ei bejelentéséből szerzett tudomást a 12.G.44.169/2017. számú peres eljárásról és az abban meghozott, a Magyar Állam keresetének helyt adó elsőfokú ítéletről. Az iratokat a bíróság 2018. szeptember 3-ával a peres felek mindegyikének kiadta, az iratokra mindkét fél – a felperes 2018. szeptember 6-ai ellenkérelme 6.1. és 6.2. pontjaiban – nyilatkozott. Az ítélőtábla ezt követően döntött a per másodfokú tárgyalásának felfüggesztéséről a 14.Gf.40.323/2018/17/II. számú végzésével, amivel egyértelművé tette a felek számára, hogy az ügy eldöntése szempontjából kiemelt jelentőséget tulajdonít a Magyar Állam által tulajdonjoga érvényesítésére indított pernek. A Fővárosi Ítélőtábla 10.Gf.40.502/2018/18. számú, valamint a Kúria Gfv.VII.30.139/2019/9. számú határozatait az alperes csatolta a másodfokú eljárásban, ismertetésük a másodfokú tárgyaláson megtörtént. Az ítélőtábla a bemutatott eljárási cselekményekkel kimerítően megtette mindazokat az intézkedéseket, amelyekkel biztosítottá vált a felek számára eljárási jogaik megfelelő, rendeltetésszerű gyakorlása a jogerős ítéletben értékelt körülménnyel összefüggésben.
- [11] A Kúria az ügy érdemét tekintve az ügyben eljáró bíróságok közül a másodfokú bíróság jogi álláspontjával értett egyet a vagyonek Kobzás jogintézménye és elrendelésének joghatása értelmezésében: az adóssal szemben jogerősen elrendelt vagyonek Kobzás eredményeként a Magyar Államra száll át az az adósi követelés is, amelynek behajtására a felperes a Vht. 113. §-a és a régi Pp. 385. §-a szerint jelen peres eljárást kezdeményezte.
- [12] A régi Pp. 385. §-ában intézményesített behajtási per sajátja, hogy adott végrehajtási eljárással összefüggésben – annak eredményességéhez – kezdeményezhető az adóssal szembeni követelés behajtására. A felek perbeli legitimációja speciálisan alakul: a behajtási per felperese a végrehajtást kérő, aki a perben az adóssal szembeni követelését érvényesíti a fizetési kötelezettségét végrehajtási eljárásban el nem ismerő kötelezettel szemben. A kereset tárgyává tett kötelezettség mindkét felet legitimálja. Kizárja az alperes kereset szerinti marasztalásának lehetőségét, ha nem ő a keresettel támasztott adósi követelés kötelezettje, de az is, ha nem az adóssal szembeni követelés érvényesített követelésnek.
- [13] A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 75. § (3) bekezdése értelmében az elkobzott vagyon – törvény eltérő rendelkezése hiányában – az államra száll.
- [14] A bírósági határozattal elrendelt vagyonek Kobzás – a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényben (a továbbiakban: Ptk.) írtak szerint, egyben az ott írt korlátozások figyelembevételével – a tulajdonszerzés eredeti módja. Sajátja a tulajdonszerzésnek, hogy a tulajdonjog átszállását önmagában a jogerős határozat – mint kényszeraktus – kiváltja, a tulajdonszerzés további aktust vagy feltételt nem igényel [Ptk. 5:41–5:42. §]. A jogszerzést keletkeztető jogi aktus tehát maga a bírósági határozat, ebből következően a végrehajthatóság a határozat jogerejéhez (véglegességéhez) társuló állami kikényszeríthetőség.
- [15] A vagyonek Kobzás intézményét illetően a Btk. 75. § (3) bekezdése a Magyar Állam jogszerzését kimondó rendelkezés, amelytől különböző szabályozási tartalmat hordoz a Vht. XIII. fejezete, idetartozóan a 210/E. § (1) bekezdése, továbbá a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény 323. §-a. Ez utóbbi rendelkezések a jogszerzést kiváltó bírósági határozattal elrendelt vagyonek Kobzás mikénti végrehajtását szabályozzák (Vht. 1. §); nem adnak eltérő rendelkezést – a felülvizsgálati kérelem álláspontjával szemben – a Btk. 75. § (3) bekezdésétől, a vagyonek Kobzás ott írt hatályát nem rontják le.
- [16] Mindebből következően az adóssal szemben kezdeményezett végrehajtási eljárás elrendelését, illetve jelen per megindulását követő vagyonek Kobzás joghatásaként az elkobzott vagyon – abba tartozóként az adóssal szembeni követelés is – egészként szállt át a Magyar Államra. Az elkobzott vagyonból az adóssal szembeni fizetési kötelezettség – akár állami kényszerrel bírósági végrehajtás útján (Vht. 5. §) – nem volt

teljesíthető. A vagyonekhozás jogerős elrendelésével az adós lefoglalt követeléséből a felperes a továbbiakban nem kereshetett kielégítést az adóssal szemben kezdeményezett végrehajtási eljárásban, sem az azzal összefüggésben indított behajtási perben.

- [17] A Vht. 165. § (1) bekezdés a)–h) pontjaiban – az egyes követelések jogcíme szerint – meghatározott kielégítési sorrend szabálya kizárólag a kérelemmel végrehajtási eljárás tárgyává tett, állami kényszerrel behajtani kért követelésekre érvényesülő előírás: egyazon adóssal szemben több végrehajtani kért, ezáltal egymással versengő követelések kielégítésére irányadó [Vht. 1. §, 11. § (1) bekezdés, 165. § (1)–(2) bekezdés, 166. §, 168. §]. A 170.V.2396/2012. számon folyamatban lévő végrehajtásnak – a felperes jogerős ítéleten alapuló követelésén felül, akár egyesítés folytán – vagyonekhozáson alapuló igény nem tárgya, ami kizárta a Magyar Állam vizsgált követelése kielégítésének lehetőségét az adott végrehajtási eljárásban, akár az azzal összefüggésben indított behajtási per eredményéből [Vht. 165. § (1) bekezdés e) pont].
- [18] Megalapozatlanul hivatkozott a felperes a Ptk. 5:42. §-ának – lényegében közvetett – sérelmére az ügyben. A Ptk. hivatkozott rendelkezése arra az esetre teremti meg a bírósági vagy más hatósági határozattal kártalanítás nélkül tulajdonjogot szerző állam felelősségét a volt tulajdonos jóhiszemű személyekkel szemben fennálló kötelezettségeiért, amennyiben a volt tulajdonos kötelezettsége az állam jogszerzésekor fennállt, és annak behajtására a jogosult a volt tulajdonossal szemben – utóbb eredménytelennek bizonyult – végrehajtást vezetett.
- [19] A felperes által kezdeményezett végrehajtási, majd azzal összefüggő behajtási per tárgyaknál fogva – az előzőekben részletezettek szerint – meghatározottak, nem rendelhető össze más jogosult további végrehajtás alá tartozó követelésével, így a Magyar Állam vagyonekhozáson alapuló igényével sem. Jelen behajtási per eredménytelensége ezért fogalmilag nem alkalmas lerontani a Ptk. 5:42. §-ában meghatározott feltételek teljesülését, megállapítható ugyanakkor a jelen ügyben, hogy a behajtási per sikertelensége eredményét tekintve a törvényi feltételek egyikének (végrehajtás eredménytelensége) kifejezett teljesülésére mutat.
- [20] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [21] 1.2. Az indítványozó az Abtv. 27. §-a alapján a Kúria Gf.VII.30.050/2020/11. számú ítéletének a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.197/2019/9/II. számú jogerős ítéletére kiterjedő hatályú alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mert azok véleménye szerint sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, I. cikk (4) bekezdését, 28. cikkét, XIII. cikk (2) bekezdését, XV. cikk (2) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését.
- [22] Az indítványozó szerint a kúriai döntés azáltal, hogy helybenhagyta a másodfokú ítéletet és annak eljárását, sérti a jogbiztonság elvét, valamint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot. Az indítványozó kifogásolta, hogy a bíróságok a Magyar Államot képviselő Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. alapperbeli részvételét annak ellenére engedték meg, hogy fél lett volna. Véleménye szerint a másodfokú bíróság jogszabálysértően hivatkozott arra, hogy a Magyar Állam és egy külföldi gazdasági társaság közötti perről hivatalos tudomása van, jogellenesen idézte meg az állam képviselőjét a tárgyalásokra, döntő jelentőséggel és időbeli korlátok nélküli vette figyelembe beadványait, majd ezekre alapozva felfüggesztette a tárgyalást és rendelkezésére bocsátotta a teljes peranyagot. Sérti a fegyverek egyenlőségének elvét és a kontradiktórus eljárás követelményét, hogy a bíróságok az indítványozó számára nem biztosították annak lehetőségét, hogy beadványait olyan körülmények között terjessze elő, amely nem okoz számára hátrányt az állammal szemben. Az indítványozó kifogásolta, hogy a Magyar Állam részt vehetett a közte és a külföldi gazdasági társaság közti alapperben, miközben az ő beavatkozás iránti kérelmét a Magyar Állam és a külföldi gazdasági társaság közti eljárásban elutasították. A perről nem értesítették, arról csak a Magyar Állam beadványiból szerzett tudomást, amikor már az elsőfokú eljárás lezárult. Az indítványozó ugyan nyilatkozhatott a Magyar Állam beadványaira, de ez a joga formális volt. Első alkalommal a Magyar Állam beadványának kézbesítését követően három nappal a tárgyalás felfüggesztésre került, második alkalommal a Magyar Állam beadványának részére való kézbesítésével azonos napon jogerős ítélet született. Az indítványozó kifogásolta, hogy sem ideje, sem lehetősége nem volt reagálni és nyilatkozatot tenni. A Magyar Állam az alapperben olyan jogokat élvezett, amit ő nem. Véleménye szerint a jelen per megindulását követő vagyonekhozás miatt lett pervesztes.
- [23] Az indítványozó szerint a vagyonekhozás tulajdonát kártalanítás nélkül elvonta. Álláspontja szerint jogos elvárása volt a perbeli követelésre, mivel jogerősen pert nyert az adóssal szemben, a végrehajtó pedig lefoglalta a külföldi gazdasági társaság vagyonát. Ezt az igényét az adóssal szemben behajtási perben érvényesítette, de a másodfokú bíróság a jogos váromány megszerzését kártalanítás nélkül elvonta, ugyanis a perindítást követően bekövetkező vagyonekhozás miatt úgy döntött, hogy a követelés a Magyar Államé. A másodfokú bíróság a Magyar Államnak a külföldi gazdasági társasággal szembeni perére tekintettel az alapper tárgyalását

felfüggesztette, és annak kimenetelét a Magyar Állam által indított pertől tette függővé. A bíróságok a Magyar Állam igényét előnybe részesítették az indítványozó igényével szemben. Kifogásolta, hogy a Magyar Állam ugyanazon kölcsönszerződésen alapuló jogalapon az alapperben az általa beszerzett bizonyítékok lemásolásával és felhasználásával lett pernyertes.

- [24] Az indítványozó szerint sérti a diszkrimináció tilalmát, hogy a bíróságok a Magyar Állam magánjogi igényét előnyben részesítették, aminek következtében ő pervesztes lett. Az előkérdésnek tekintett polgári ítélet alapján a vagyonek Kobzás következtében a Magyar Állam végrehajtás nélkül tulajdont szerzett a követelések felett. A bíróságok az állam privilegizált helyzetét biztosították az alapperben.
- [25] Az indítványozó szerint a bíróságok jogértelmezése és jogalkalmazása az állami tulajdonszerzés biztosítására irányult, ugyanis a vagyonek Kobzás intézményét nem, mint a bűncselekményből származó vagyon elvonásának, hanem mint az állam tulajdon szerzésének módját értelmezték. A bírói döntések a Btk. alaptörvény-ellenes értelmezésén alapulnak. A bíróságok törvénysértően értelmezték továbbá a Vht. szabályait is. Az indítványozó szerint ugyanis nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a Vht. a követelésekre nem tartalmaz rendelkezéseket továbbá, hogy a követelések esetén az állam automatikusan, végrehajtás nélkül tulajdonjogot szerez.
- [26] A fentiek alapján az indítványozó szerint a megsemmisíteni kért bírói döntés az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlata alapján is sérti a tisztességes eljáráshoz és a tulajdonhoz fűződő jogot.
- [27] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben foglalt befogadhatósági feltételeknek.
- [28] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria Gfv.VII.30.050/2020/11. számú ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panasz határidőben érkezett és azt az Abtv. 27. §-a szerint benyújtásra jogosult és érintett nyújtotta be jogorvoslati jogai kimerítését követően.
- [29] A befogadhatóság további feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [30] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja alapján csak az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének eszköze. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény megsértett rendelkezéseként jelölte meg – többek között – a B) cikk (1) bekezdését, az I. cikk (4) bekezdését és a 28. cikkét. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálybalépése után is fenntartotta korábbi értelmezését, mely szerint a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani {3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]}. Mivel jelen esetben az indítvány ilyen irányú indokolást nem tartalmazott, ezért a B) cikk (1) bekezdésének sérelme érdemben nem vizsgálható. Az Alaptörvény I. cikk (4) bekezdésével és 28. cikkével összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy az Alaptörvény hivatkozott rendelkezései nem minősülnek Alaptörvényben biztosított jogoknak, a felhívott alaptörvényi rendelkezések címzettje nem az indítványozó, nem biztosítanak számára jogot, ezért alkotmányjogi panaszt sem lehet közvetlenül ezekre alapítani. Ezért az utalt alaptörvényi rendelkezésekkel összefüggésben érdemi vizsgálat lefolytatásának nincs helye {3386/2020. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [31] Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [32] Az indítványozó alapvetően az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében meghatározott kisajátításra és az erre vonatkozó kártalanításra, a XV. cikk (2) bekezdésében foglalt diszkrimináció tilalmára és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jog sérelmére hivatkozott.
- [33] A bírósági ítéletekkel kapcsolatos indítványozói felvetésekkel összefüggésben az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza: „Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor.” {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]} „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tiszt-

tességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]} „Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon.” {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]} „A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat.” {3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [11]}

- [34] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában a bíróságok eljárásának, valamint ítéleteiknek a felülbírálatára irányulnak. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozó panaszában egészében nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkoznak, a döntésekkel szembeni kifogásait fogalmazza meg, illetve a bíróságok tényállás-megállapításának, bizonyítékértékelésének, valamint jogértelmezésének és jogalkalmazásának helytállóságát vitatja és a támadott ítéletekben foglalt döntést magát, annak hátrányos voltát tekintik alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében.
- [35] Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével összefüggő indítványi elemmel összefüggésben emlékeztet az Alkotmánybíróság arra is, hogy gyakorlata szerint különbséget kell tenni a polgári jogi és az alkotmányos tulajdonvédelem között: az alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat és nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével. Továbbá nem vonható az alkotmányos tulajdonvédelem alá minden olyan ügy, melyben az indítványozó állítása szerint jogsértő bírósági határozatok eredményeként pervesztes lett, és ezért vagyonvesztést szenvedett el (vagyon követeléséhez nem jutott hozzá). Az alkotmányjogi panasz a tulajdonjog sérelméről nem lehet eszköze a bíróságok által az indítványozó szerint elkövetett, alkotmányossági kérdést fel nem vető, egyszerű törvénysértések orvosolásának {3386/2019. (XII. 19.) AB végzés, Indokolás [18]}. A fentiekre tekintettel az indítványozó által hivatkozott alapjogi sérelmek és az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésében foglalt kisajátításra vonatkozó kártalanítási szabályok közötti összefüggés a jelen ügyben fel sem merül.
- [36] Mindezek alapján az indítványozó által az alkotmányjogi panaszban felvetett aggályok a támadott bírói döntés érdemi alkotmányossági vizsgálatát nem teszik lehetővé, mert az indítvány nem tartalmaz olyan érvet, amelyet alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként lehetne értékelni, vagy amely felvetné a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését.
- [37] 3. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósági vizsgálatának eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az alkotmányjogi panasz nem felel meg az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjában és 29. §-ában meghatározott törvényi feltételeknek, ezért azt az Alkotmánybíróság, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2021. június 15.

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Czine Ágnes
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Horváth Attila
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Juhász Miklós
alkotmánybíró helyett

Dr. Juhász Imre s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Sulyok Tamás
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/325/2021.

